

মধুবন

“*নিৰন্তৰ সেৱাধাৰী তথা নিৰন্তৰ যোগী হোৱা*”

আজি জ্ঞান সাগৰ পিতাই নিজৰ জ্ঞান গংগাসকলক চাই আছেইক। জ্ঞান সাগৰৰ পৰা ওলোৱা জ্ঞান গংগাসকলে কেনেকৈ আৰু ক’ৰ ক’ৰ পৰা পবিত্ৰ কৰি আহি এই সময়ত সাগৰ আৰু গংগাৰ মিলন উদযাপন কৰি আছে। এয়া হৈছে গংগা সাগৰৰ মেলা, যি মেলাত চাৰিওফালৰ সকলো গংগা আহি উপস্থিত হৈছে। বাপদাদাও জ্ঞান গংগাসকলক দেখি হৰ্ষিত হয়। প্ৰতি গৰাকী গংগাৰ এইটো দৃঢ় নিশ্চয় আৰু নিচা আছে যে পতিত সৃষ্টিক, পতিত আত্মাসকলক পবিত্ৰ কৰি তুলিবই লাগিব। এইটো নিশ্চয় আৰু নিচাৰে প্ৰত্যেকেই সেৱাৰ ক্ষেত্ৰত আগবাঢ়ি গৈ আছে। মনত এইটোৱে উদ্দীপনা আছে যে অতি সোনকালেই পৰিৱৰ্তনৰ কাৰ্য সম্পন্ন হওঁক। সকলো জ্ঞান গংগা জ্ঞান সাগৰ পিতাৰ সমান বিশ্বকল্যাণী, বৰদানী আৰু মহাদানী দয়াশীল আত্মা হয় সেইবাবে আত্মাসকলৰ দুখ, অশান্তিৰ আৱাজ (কাতৰোক্তি) অনুভৱ কৰি আত্মাসকলৰ দুখ অশান্তিক পৰিৱৰ্তন কৰাৰ সেৱা তীব্ৰগতিৰে কৰাৰ উদ্দীপনা বাঢ়ি গৈ থাকে। দুখী আত্মাসকলৰ অন্তৰৰ মিনতি শুনি দয়া ওপজে নহয়নে। স্নেহ ওপজে যে সকলো সুখী হৈ যাওঁক। সুখৰ কিৰণ, শান্তিৰ কিৰণ, শক্তিৰ কিৰণ বিশ্বক দিয়াৰ বাবে নিমিত্ত হৈছে। আজি আদিৰ পৰা এতিয়ালৈকে জ্ঞান গংগাসকলৰ সেৱা ক’লৈকে পৰিৱৰ্তন কৰাৰ নিমিত্ত হৈছে এয়া চাই আছিলোঁক। এতিয়াও অলপ সময়ৰ ভিতৰত অনেক আত্মাৰ সেৱা কৰিব লাগিব। 50 বছৰৰ ভিতৰত দেশ-বিদেশত সেৱাৰ ফাউণ্ডেশ্বনতো (ভেটিতো) ভালকৈ বান্ধিছা। চাৰিওফালে সেৱাস্থান স্থাপন কৰিছা। আৱাজ বিয়পোৱাৰ সাধন ভিন্ন ভিন্ন ৰূপেৰে ব্যৱহাৰ কৰিছা। এয়াও ঠিকেই কৰিছা। দেশ-বিদেশত সিঁচৰিত হৈ থকা সন্তানসকলৰ সংগঠনো তৈয়াৰ হৈছে আৰু তৈয়াৰ হৈ থাকিব। এতিয়া আৰু কি কৰিব লাগে? কিয়নো এতিয়া বিধিও জানি গৈছে। সাধনো অনেক প্ৰকাৰৰ একত্ৰিত কৰি গৈ আছা আৰু কৰিছাও। স্ব-স্থিতি, স্ব-উন্নতি ইয়াৰ প্ৰতিও এটেনশ্বন (ধ্যান) দি আছা আৰু দিয়াই আহিছা। এতিয়া বাকী কি আছে বাৰু? যিদৰে আদিত সকলো আদি ৰল্লই উৎসাহ-উদ্দীপনাৰে তন-মন-ধন, সময়-সম্বন্ধ, দিন-ৰাতি পিতাক হস্তান্তৰ অৰ্থাৎ পিতাৰ আগত সমৰ্পণ কৰিলে, যি সমৰ্পণৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ ফলস্বৰূপে সেৱাত শক্তিশালী স্থিতিৰ প্ৰত্যক্ষ ৰূপ দেখিলা। যেতিয়া সেৱা আৰম্ভ কৰিলে তেতিয়া সেৱাৰ আৰম্ভণিত আৰু স্থাপনাৰ আৰম্ভণিত, দুয়োটা সময়তে এইটো বিশেষত্ব দেখা গ’ল। আদিত ব্ৰহ্মা পিতাক চলোঁতে-ফুৰোঁতে সাধাৰণ ৰূপত দেখা গৈছিল নে কৃষ্ণ ৰূপত দেখা গৈছিল? সাধাৰণ ৰূপত দেখিও সাধাৰণ দেখা নগৈছিল, এইটো অনুভৱ আছে নহয়! দাদা হয় এনেকৈ ভাবিছিলানে? চলোঁতে- ফুৰোঁতে কৃষ্ণহে অনুভৱ কৰিছিল। এনেকুৱা কৰিলে নহয়? আদিত ব্ৰহ্মা পিতাৰ মাজত এইটো বিশেষত্ব দেখিলা, অনুভৱ কৰিলা আৰু সেৱাৰ আদিত যেতিয়াই য’লৈকে গ’ল, সকলোৱে দেৱীৰে অনুভৱ কৰিলে। দেৱীসকল আহিছে, এয়াই সকলোৰে বাণী শুনি, এয়াই সকলোৰে মুখেৰে উচ্চাৰিত হৈছিল যে এওঁলোক অলৌকিক ব্যক্তি। এনেকুৱাই অনুভৱ কৰিলে নহয়? এয়া দেৱীৰ ভাৱনাই সকলোকে আকৰ্ষিত কৰি সেৱাৰ বৃদ্ধিত নিমিত্ত হ’ল। গতিকে আদিতো উপৰাম ভাৱৰ বিশেষত্ব আছিল। সেৱাৰ আদিতো উপৰাম ভাৱৰ, দেৱী ভাৱৰ বিশেষত্ব আছিল। এতিয়া অন্ততো সেয়াই ৰেঙনি আৰু আভা প্ৰত্যক্ষ ৰূপত অনুভৱ কৰিব, তেতিয়া প্ৰত্যক্ষতাৰ নাগাৰা বাজিব। এতিয়া বাকী থকা অলপ সময়ত নিৰন্তৰ যোগী, নিৰন্তৰ সেৱাধাৰী, নিৰন্তৰ সাক্ষাৎকাৰ স্বৰূপ, নিৰন্তৰ যোগী, নিৰন্তৰ সাক্ষাৎ পিতা - এইটো বিধিৰে সিদ্ধি প্ৰাপ্ত কৰিবা। গ’ল্ডেন জুবিলী (সোণালী জয়ন্তী) পালন কৰিলা অৰ্থাৎ গ’ল্ডেন সৃষ্টিৰ সাক্ষাৎকাৰৰ স্বৰূপলৈকে আহি পাল। যিদৰে গ’ল্ডেন জুবিলী পালন কৰাৰ দৃশ্যত সাক্ষাৎ দেৱীসকলৰ অনুভৱ কৰিলে, বহি থকা সকলেও, দেখা সকলেও। চলোঁতে-ফুৰোঁতে এতিয়া এইটোৱেই অনুভৱ সেৱাত কৰাই থাকিবা। এয়া হৈছে গ’ল্ডেন জুবিলী পালন কৰা। সকলোৱে গ’ল্ডেন জুবিলী পালন কৰিলা নে প্ৰত্যক্ষ কৰিলা? কি বুলি ক’বা? তোমালোক সকলোৰেও গ’ল্ডেন জুবিলী হ’ল নহয় জানো। নে কাৰোবাৰ চিলভাৰ জুবিলী (ৰূপালী জয়ন্তী), কাৰোবাৰ তামৰ হ’ল? সকলোৰে গ’ল্ডেন জুবিলী হ’ল। গ’ল্ডেন জুবিলী পালন কৰা অৰ্থাৎ নিৰন্তৰ গ’ল্ডেন স্থিতিধাৰী হোৱা। এতিয়া চলোঁতে- ফুৰোঁতে এইটো অনুভৱত চলা যে মই ফৰিস্তা তথা দেৱতা হওঁ। আনেও তোমালোকৰ এই সমৰ্থ স্মৃতিৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ ফৰিস্তা ৰূপ বা দেৱী-দেৱতা ৰূপেই দেখা পাব। গ’ল্ডেন জুবিলী পালন কৰিলা অৰ্থাৎ এতিয়া সময়ক, সংকল্পক সেৱাত অৰ্পন কৰা। এতিয়া এইটো সমৰ্পণ সমাৰোহ পালন কৰা। নিজৰ সবু সবু কথাৰ পিচত, শৰীৰৰ পিচত, মনৰ পিচত, সাধনৰ পিচত, সম্বন্ধ বৰ্তাই ৰখাৰ পিচত সময় আৰু সংকল্প নখটুৱাবা। সেৱাত খটুওৱা অৰ্থাৎ স্ব-উন্নতিৰ গিষ্ট (উপহাৰ) স্বতঃ প্ৰাপ্ত কৰা। এতিয়া নিজৰ প্ৰতি সময় খটুওৱাৰ সময় পৰিৱৰ্তন কৰা। শ্বাস যিদৰে ভক্ত লোকসকলে প্ৰতিটো শ্বাসত নাম জপাৰ চেষ্টা কৰে সেইদৰে

প্ৰতিটো শ্বাসত সেৱাৰ নিষ্ঠা থাকক। সেৱাত মগন হওঁক। বিধাতা হোৱা বৰদাতা হোৱা। নিৰন্তৰ মহাদানী হোৱা। 4 ঘণ্টা 6 ঘণ্টাৰ সেৱাধাৰী নহয় এতিয়া বিশ্ব কল্যাণকাৰী ষ্টেজত (মঞ্চত) আছে। প্ৰতিটো মুহূৰ্ত্ত বিশ্বকল্যাণৰ প্ৰতি সমৰ্পিত কৰা। বিশ্বকল্যাণত স্ব-কল্যাণ স্বত্বঃ নিহিত হৈ আছে। যেতিয়া প্ৰতিটো সংকল্পত আৰু চেকেণ্ডত সেৱাত বিজী (ব্যস্ত) থাকিবা, আজৰিয়েই নাথাকিব, মায়াৰো তোমালোকৰ ওচৰত আহিবলৈ আজৰি নাথাকিব। সমস্যাসমূহ সমাধানৰ ৰূপত পৰিৱৰ্তন হৈ যাব। সমাধান স্বৰূপ শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলৰ ওচৰত সমস্যা আহিবলৈ সাহস কৰিব নোৱাৰে। যিদৰে আৰম্ভণিতে সেৱাত দেখিলা, দেৱী ৰূপ, শক্তি ৰূপৰ কাৰণে পতিত দৃষ্টিধাৰী যিসকল আহিছিল তেওঁলোকো পৰিৱৰ্তিত হৈ পাৱন হোৱাৰ জিজ্ঞাসু হৈ গৈছিল। যিদৰে পতিতসকল পৰিৱৰ্তিত হৈ তোমালোকৰ ওচৰত আহে, সেইদৰে সমস্যা তোমালোকৰ সন্মুখত আহি সমাধানৰ ৰূপত পৰিৱৰ্তন হৈ যাওঁক। এতিয়া নিজৰ সংস্কাৰ পৰিৱৰ্তনত সময় নখটুৱাবা। বিশ্বকল্যাণৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাৱনাৰে শ্ৰেষ্ঠ কামনাৰ সংস্কাৰ ইমাৰ্জ (জাগ্ৰত) কৰা। এই শ্ৰেষ্ঠ সংস্কাৰ পৰিৱৰ্তনত সময় নষ্ট নকৰিবা। এই শ্ৰেষ্ঠ সংস্কাৰৰ আগত হৃদৰ (সীমিত) সংস্কাৰ স্বত্বঃ সমাপ্ত হৈ যাব। এতিয়া যুদ্ধত সময় নষ্ট নকৰিবা। বিজয়ী ভাৱৰ সংস্কাৰ ইমাৰ্জ কৰা। শত্ৰু বিজয়ী সংস্কাৰৰ আগত স্বত্বঃ ভস্ম হৈ যাব, সেইবাবেই ক'লোঁ তন-মন-ধন নিৰন্তৰ সেৱাত সমৰ্পিত কৰা। মনেৰেই কৰা বা বাণীৰেই কৰা বা কৰ্মৰেই কৰা কিন্তু সেৱাৰ বাহিৰে অন্য কোনো সমস্যাত নাযাবা। দান দিয়া, বৰদান দিয়া তেতিয়া নিজৰ গ্ৰহণ স্বত্বঃ সমাপ্ত হৈ যাব। অবিনাশী লঙ্গৰ লগোৱা কিয়নো সময় কম আৰু সেৱা আত্মাসকলৰ, বায়ুমণ্ডলৰ, প্ৰকৃতিৰ, ভূত-প্ৰেত আত্মাসকলৰ সকলোৰে কৰিবলৈ আছে। সেই দিগব্ৰাহ্ম আত্মাসকলকো ঠিকনা দিব লাগিব। মুক্তিধামলৈতো পঠিয়াবা নহয় জানো! তেওঁলোকক ঘৰতো দিবা নহয়! গতিকে এতিয়া কিমান সেৱা কৰিবলৈ আছে। কিমান সংখ্যা আছে আত্মাসকলৰ! প্ৰত্যেক আত্মাকে মুক্তি বা জীৱনমুক্তি দিবই লাগিব। সকলো সেৱাত লগোৱা আৰু শ্ৰেষ্ঠ ফল খুব ভোগ কৰা। পৰিশ্ৰমৰ ফল নাথাবা। সেৱাৰ ফল, পৰিশ্ৰমৰ পৰা মুক্ত কৰোঁতা হয়।

বাপদাদাই ৰিজাল্টত (ফলাফলত) দেখিলে যে বহুতেই যিসকলে পুৰুষাৰ্থত নিজৰ প্ৰতি সংস্কাৰ পৰিৱৰ্তনৰ প্ৰতি সময় দিয়ে। লাগিলে 50 বছৰে হৈ গ'ল বা এমাহ হ'ল কিন্তু আদিৰ পৰা এতিয়ালৈকে পৰিৱৰ্তন কৰাৰ সংস্কাৰ মূল ৰূপত সেয়াই হয়, এটিয়েই হয়। আৰু সেইটো মূল সংস্কাৰ ভিন্ন ভিন্ন ৰূপত সমস্যাৰ ৰূপ লৈ হৈ আছে। উদাহৰণ স্বৰূপে ধৰা কাৰোবাৰ বুদ্ধিৰ অভিমানে সংস্কাৰ আছে, কাৰোবাৰ ঘৃণা ভাৱৰ সংস্কাৰ আছে, বা কাৰোবাৰ নিৰাশ হোৱাৰ সংস্কাৰ আছে। সংস্কাৰ সেয়াই আদিৰ পৰা এতিয়ালৈকে ভিন্ন ভিন্ন সময়ত ইমাৰ্জ হৈ থাকে। লাগিলে 50 বছৰেই লাগিছে বা এবছৰেই লাগিছে। এইকাৰণে সেই মূল সংস্কাৰক যি সময়ে সময়ে ভিন্ন ভিন্ন ৰূপত সমস্যাৰ ৰূপ হৈ আছে, ইয়াত সময়ো বহুত খটুৱাইছা, শক্তিও বহুত খটুৱাইছা। এতিয়া শক্তিশালী সংস্কাৰ দাতা, বিধাতা, বৰদাতাৰ ইমাৰ্জ কৰা। গতিকে এই মহাসংস্কাৰে দুৰ্বল সংস্কাৰক স্বত্বঃ সমাপ্ত কৰি দিব। এতিয়া সংস্কাৰক মাৰিবলৈ সময় নখটুৱাবা। কিন্তু সেৱাৰ ফলেৰে, ফলৰ শক্তিয়ে স্বত্বঃ মৰি যাব। যিদৰে অনুভৱো আছে যে ভাল স্থিতিৰে যেতিয়া সেৱাত বিজী হৈ থাকা তেতিয়া সেৱাৰ আনন্দত সেই সময়লৈকে সমস্যাবিলাক স্বত্বঃ তল পৰি যায় কিয়নো সমস্যাবিলাকৰ বিষয়ে ভবাৰ আজৰিয়েই নাই। প্ৰতিটো চেকেণ্ডত, প্ৰতিটো সংকল্পত সেৱাত বিজী হৈ থাকিলে তেতিয়া সমস্যাবিলাকৰ লঙ্গৰ উঠি যাব, কাষৰিয়া হৈ যাব। তোমালোকে অনেক ৰাস্তা দেখুওৱাৰ, পিতাৰ খাজনা (সম্পত্তি) দিয়াৰ নিমিত্ত সাৰথি হ'লে তেতিয়া দুৰ্বলতাসমূহ স্বত্বঃ কাষৰিয়া হৈয়ে যাব। বুজিলা - এতিয়া কি কৰিব লাগে? এতিয়া বেহদৰ কথা ভাবা, বেহদৰ কাৰ্যৰ বিষয়ে ভাবা। লাগিলে দৃষ্টিৰে দিয়া, বৃত্তিৰে দিয়া, বাণীৰে দিয়া, বা সংগৰ দ্বাৰা দিয়া, বা ভায়ৱেশ্বনৰ (প্ৰকম্পনৰ) দ্বাৰাই দিয়া, কিন্তু দিবই লাগে। এনেয়েও ভক্তিত এইটো নিয়ম থাকে, কোনোবা বস্তুৰ অভাৱ হ'লে কয় যে দান কৰা। দান কৰিলে, দিয়াতো লোৱা হৈ যায়। বুজিলা গ'ল্ডেন জুবিলী কি হয়। কেৱল পালন কৰিলোঁ এনেকৈ নাভাবিবা। সেৱাৰ 50 বছৰ পূৰ্ণ হ'ল এতিয়া নতুন দিশ লোৱা। সৰু-ডাঙৰ এদিনৰ বা 50 বছৰৰ সকলো সমাধান স্বৰূপ হোৱা। বুজিলা কি কৰিব লাগিব। এনেও 50 বছৰৰ পাচত জীৱন পৰিৱৰ্তন হয়। গ'ল্ডেন জুবিলী অৰ্থাৎ পৰিৱৰ্তনৰ জুবিলী, সম্পন্ন হোৱাৰ জুবিলী। বাৰু।

সদায় বিশ্বকল্যাণকাৰী সমৰ্থ হৈ থাকোঁতা, সদায় বৰদানী, মহাদানী স্থিতিত স্থিত হৈ থাকোঁতা, সদায় নিজৰ সমস্যাবোৰক অন্যৰ প্ৰতি সমাধান স্বৰূপ হৈ সহজে সমাপ্ত কৰোঁতা, প্ৰত্যেক সময়ত প্ৰতিটো সংকল্পক সেৱাত সমৰ্পণ কৰোঁতা - এনেকুৱা ৰিয়েল গ'ল্ড (বিশুদ্ধ সোণ) বিশেষ আত্মাসকলক, পিতাৰ সমান শ্ৰেষ্ঠ আত্মাসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

গ'ল্ডেন জুবিলীৰ আদি ৰত্নসকলৰ সৈতে বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ

এইটো বিশেষ আনন্দ সদায় থাকেনে যে আদিৰ পৰা আমাৰ; আত্মাসকলৰ লগত থকা আৰু সংগী হোৱা দুয়োটাই বিশেষ ভূমিকা আছে। লগতো থাকিলা আৰু যেতিয়ালৈকে জীয়াই থাকিবা তেতিয়ালৈকে স্থিতিতো পিতাৰ সমান সংগী হৈ থাকিব

লাগে। গতিকে লগত থকা আৰু সংগী হোৱা, এইটো বিশেষ বৰদান আদিৰ পৰা অন্তলৈকে প্ৰাপ্ত কৰিছা। স্নেহেৰে জন্ম হ'ল, জ্ঞানতো প্ৰথমতে নাছিল নহয় জানো। স্নেহেৰেই জন্ম হ'লা, যি স্নেহেৰে জন্ম হ'লা, সেয়াই স্নেহ সকলোকে দিবৰ বাবে বিশেষ নিমিত্ত হোৱা। যিয়েই সন্মুখত আহে তোমালোক সকলোৰে পৰা বিশেষ পিতাৰ স্নেহ অনুভৱ কৰক। তোমালোকৰ মাজত পিতাৰ চিত্ৰ আৰু তোমালোকৰ চলনৰ দ্বাৰা পিতাৰ চৰিত্ৰ দেখা দিয়ক। যদি কোনোবাই সোধে যে পিতাৰ চৰিত্ৰ কি তেতিয়া তোমালোকৰ চলনে চৰিত্ৰ প্ৰতিফলিত কৰক কিয়নো তোমালোক স্বয়ং পিতাৰ চৰিত্ৰ দেখা আৰু লগতে চৰিত্ৰত চলোঁতা আত্মা হোৱা। চৰিত্ৰ যিয়েই হ'ল সেয়া অকল পিতাৰ চৰিত্ৰ নহয়। গোপী বল্লভ আৰু গোপীকাসকলৰেই চৰিত্ৰ। পিতাই সন্তানসকলৰ লগতে সকলো কাৰ্য কৰিলে অকলে কৰা নাই। সদায় সন্তানসকলক আগত ৰাখিলে। গতিকে আগত ৰখা এইটো চৰিত্ৰ হ'ল। এনেকুৱা চৰিত্ৰ তোমালোক বিশেষ আত্মাসকলৰ দ্বাৰা দেখা দিয়ক। কেতিয়াও “মই আগত থাকোঁ” এইটো সংকল্প পিতাই কৰা নাছিল। এই ক্ষেত্ৰতো সদায় ত্যাগী হৈ থাকিল আৰু সেই ত্যাগৰ ফল স্বৰূপে সকলোকে আগত ৰাখিলে, সেইবাবে আগত যোৱাৰ ফল পালে। সকলো কথাত নাম্বাৰ ৱান (এক নম্বৰ) ব্ৰহ্মা পিতাই হ'ল। কিয় হ'ল? আগত ৰখা মানে আগত যোৱা, এইটো ত্যাগৰ ভাৱৰ বাবে। সম্বন্ধৰ ত্যাগ, বৈভৱৰ ত্যাগ কোনো ডাঙৰ কথা নহয়। কিন্তু প্ৰতিটো কথাতে, সংকল্পতো আনক আগত ৰখাৰ ভাৱনা। এইটো ত্যাগেই শ্ৰেষ্ঠ ত্যাগ। ইয়াক কোৱা হয় নিজৰ ভাৱক নোহোৱা কৰা। মই ভাৱক নোহোৱা কৰা। গতিকে ডায়ৰেক্ট (প্ৰত্যক্ষভাৱে) প্ৰতিপালিত হওঁতাসকলৰ বিশেষ শক্তি আছে। ডায়ৰেক্ট প্ৰতিপালিত হওঁতাসকলৰ শক্তি কম নহয়। সেই প্ৰতিপালনেই এতিয়া অন্যৰ প্ৰতিপালনত প্ৰত্যক্ষ কৰাই গৈ থকা। এনেয়ে বিশেষতো হোৱাই। অনেক কথাত বিশেষ হোৱা। আদিৰ পৰা পিতাৰ সৈতে ভূমিকা পালন কৰা, এইটো কোনো কম বিশেষত্ব নহয়। বিশেষত্বতো বহুত আছে কিন্তু এতিয়া তোমালোক বিশেষ আত্মাসকলে দানো বিশেষভাৱে কৰিব লাগে। জ্ঞান দানতো সকলোৱে কৰে কিন্তু তোমালোকে নিজৰ বিশেষত্বসমূহ দান কৰিব লাগে। পিতাৰ যি বিশেষত্ব সেয়াই তোমালোকৰ বিশেষত্ব। গতিকে সেই বিশেষত্বসমূহক দান কৰা। যিসকল বিশেষত্বৰ মহাদানী, তেওঁলোক চিৰদিনৰ বাবে মহান হৈ থাকে। পূজাৰ সময়তো আৰু পূজাৰীৰ সময়তো, গোটেই কল্প মহান হৈ থাকে। যিদৰে ব্ৰহ্মা পিতাক দেখিলা অন্তিমতো কলিয়ুগী জগতৰ হিচাপতো মহান হৈ থাকিল নহয় জানো। গতিকে আদিৰ পৰা অন্তলৈকে এনেকুৱা মহাদানী মহান হৈ থাকে। বাৰু - তোমালোকক দেখি সকলো আনন্দিত হ'ল, গতিকে আনন্দ বিলাই দিলা নহয় জানো। বহুত ভালদৰে পালন কৰিলা, সকলোকে আনন্দিত কৰিলা আৰু আনন্দিত হ'লা। বাপদাদাই বিশেষ আত্মাসকলৰ বিশেষ কাৰ্যত হৰ্ষিত হয়। স্নেহৰ মালাতো তৈয়াৰ হৈ আছে নহয় জানো। পুৰুষাৰ্থৰ মালা, সম্পূৰ্ণ হোৱাৰ মালা সেয়াতো সময়ে সময়ে প্ৰত্যক্ষ হৈয়ে আছে।

যিমানেই যিয়ে সম্পূৰ্ণ ফৰিস্তাৰ অনুভৱ কৰে বুজিবা তেওঁলোক মালাৰ মণি হিচাপে গঁথা যায়। গতিকে সেয়া সময়ে সময়ে প্ৰত্যক্ষ হৈ থাকে। কিন্তু স্নেহৰ মালাতো দৃঢ় হয় নহয় জানো। স্নেহৰ মালাৰ মণি সদায় অমৰ, অবিনাশী হয়। স্নেহৰ ক্ষেত্ৰততো সকলোৱে পাছ মাৰ্কচ লওঁতা হয়। বাকী সমাধান স্বৰূপৰ মালা তৈয়াৰ হ'বলৈ আছে। সম্পূৰ্ণ অৰ্থাৎ সমাধান স্বৰূপ। যিদৰে ব্ৰহ্মা পিতাক দেখিলা সমস্যা লৈ যোৱাসকলেও সমস্যা পাহৰি গৈছিল। কি লৈ আহিল আৰু কি লৈ গ'ল! এইটো অনুভৱ কৰিলা নহয়! সমস্যাৰ কথা কোৱাৰ সাহসেই নহৈছিল কিয়নো সম্পূৰ্ণ স্থিতিৰ আগত সমস্যা শৈশৱৰ খেল যেন অনুভৱ কৰিছিল সেইবাবে সমাপ্ত হৈ গৈছিল। ইয়াক সমাধান স্বৰূপ বুলি কোৱা হয়। প্ৰত্যেকেই যদি সমাধান স্বৰূপ হৈ যায় তেন্তে সমস্যা সমূহ ক'লৈ যাব। আধাকল্পৰ বাবে বিদায় সমাৰোহ হৈ যাব। এতিয়াতো বিশ্বৰ সমস্যাসমূহৰ সমাধানেই হৈছে পৰিৱৰ্তন। গতিকে কি গ'ল্ডেন জুবিলী পালন কৰিলা। ম'ল্ড হোৱাৰ (পৰিস্থিতি অনুসৰি নিজক থাপ খুৱাই লোৱাৰ) জুবিলী পালন কৰিলা। যিসকল ম'ল্ড হয় তেওঁক যি ৰূপতে আনিব বিচৰা সেইটো ৰূপত আনিব পাৰা। ম'ল্ড হোৱা অৰ্থাৎ সকলোৰে আদৰৰ হোৱা। সকলোৰে দৃষ্টি তথাপিও নিমিত্ত হোৱা সকলৰ ওপৰত থাকে। ভাল বাৰু!

বৰদান:

শ্ৰেষ্ঠতাৰ আধাৰত সমীপতাৰ দ্বাৰা কল্পৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰালন্ধ গঢ়োঁতা বিশেষ ভূমিকা পালন কৰোঁতা হোৱা এই জীৱন্তে মৃত জীৱনত শ্ৰেষ্ঠতাৰ আধাৰ হৈছে দুটি কথা: 1) সদায় পৰোপকাৰী হৈ থকা। 2) বাল ব্ৰহ্মচাৰী হৈ থকা। যিসকল সন্তান আদিৰ পৰা অন্তলৈকে এই দুটি কথাত অখণ্ড হৈ থাকে, কোনো প্ৰকাৰৰ পবিত্ৰতা অৰ্থাৎ স্বচ্ছতা বাৰে বাৰে খণ্ডিত হোৱা নাই তথা বিশ্বৰ প্ৰতি আৰু ব্ৰাহ্মণ পৰিয়ালৰ প্ৰতি সদায় উপকাৰী হয় এনেকুৱা বিশেষ ভূমিকা পালন কৰোঁতাসকল বাপদাদাৰ সদায় সমীপত থাকে আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰালন্ধ গোটেই কল্পৰ বাবে শ্ৰেষ্ঠ হৈ যায়।

স্লোগান:

সংকল্প যদি ব্যৰ্থ হয় তেন্তে অন্য সকলো খাজনাও (সম্পত্তিও) ব্যৰ্থ হৈ যায়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!